

Sygn. akt: I C 1015/20 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lipca 2021 r.

Sąd Rejonowy w Grudziądzu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Bogdan Tężycki
Protokolant:	sekretarz sądowy Milena Kachniarz

po rozpoznaniu w dniu 13 lipca 2021 r. w Grudziądzu

sprawy z powództwa (...) S.A. we W.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.224,00 zł (dwa tysiące dwieście dwadzieścia cztery złote zero groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 27.08.2019 r. do dnia zapłaty;
- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 492,00 zł (czterysta dziewięćdziesiąt dwa złote) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 09.06.2020 r. do dnia zapłaty;
- oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.850,00 zł (tysiąc osiemset pięćdziesiąt złotych zero groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono, do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 1015/20 U.

UZASADNIENIE

Powódka - (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wniosła pozew przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 2.286,64 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 27.08.2019 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za szkodę komunikacyjną oraz kwoty 492,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 09.06.2020 roku do dnia zapłaty roku tytułem zwrotu poniesionych kosztów prywatnej opinii dotyczącej kalkulacji naprawy. Ponadto, powódka domagała się zasądzenia od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia liczonego od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty (k. 4-10).

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że w dniu 04 sierpnia 2019 roku doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki Ś. o nr rej. (...). Sprawca szkody objęty był ochroną ubezpieczeniową w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. W wyniku postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel przyjął swoją odpowiedzialność za skutki zdarzenia i wypłacił właścicielowi uszkodzonego pojazdu

odszkodowanie w kwocie 2.969,70 zł. W toku tego postępowania pozwana była poinformowana o dokonanych cesjach wierzytelności i nie zgłaszała żadnych zastrzeżeń w tym zakresie. Zdaniem strony powodowej wysokość szkody została zaniżona, dlatego też powódka celem wyliczenia prawidłowej wysokości kosztów naprawy zgodnego z technologią zalecaną przez producenta zleciła sporządzenie prywatnej kalkulacji. (...) ekspertyza wykazała, że wyliczone przez pozwanego odszkodowanie jest zaniżone, Koszt prywatnej ekspertyzy zamykał się kwotą 492,00 zł. W konsekwencji, powódka domagała się zapłaty dalszej części odszkodowania oraz zwrotu kosztów prywatnej ekspertyzy. Dochodzona pozwem kwota samego odszkodowania stanowi różnicę pomiędzy kosztem naprawy określonym w kalkulacji powódki (5.256,34 zł) a sumą pieniężną wypłaconą przez pozwanego tytułem kosztów naprawy pojazdu (2.969,70 zł)..

Pozwany- (...) S.A. w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na swoją rzecz od powoda kosztów procesu (k. 60-62).

Przyznał ,że likwidował szkodę , jaką doznał św. A. G. (1) w należącym do niego pojeździe marki Ś. o nr rej. (...) i wypłacił odszkodowanie w wysokości 2.969,70 zł brutto. Wypłacona zdaniem pozwanego kwota jest całkowicie wystarczająca, aby przeprowadzić skuteczną i zgodną z reżimem technologicznym naprawę pojazdu. Ustalenie kwoty wypłaconej nastąpiło w oparciu o kalkulację naprawy pojazdu wykonaną w systemie eksperckim na podstawie technologii producenta, stosując przeciętną stawkę roboczogodziny ustaloną dla miejsca zamieszkania poszkodowanego. Jednocześnie pozwany złożył poszkodowanemu propozycję naprawienia jego pojazdu w jednym z warsztatów sieci naprawczej pozwanego, za cenę przyznaną przez pozwanego tytułem odszkodowania. Propozycji tej poszkodowany nie przyjął a domaganie się dopłaty zgodnie ze zleconą przez siebie kalkulacją naprawy stanowi zaprzeczenie ciążącego na poszkodowanym obowiązku zapobiegania zwiększeniu się rozmiarów szkody.

Z ostrożności procesowej pozwany podniósł ,iż stawki roboczogodziny w kalkulacji powoda zostały zawyżone ,jak również zwrócił uwagę na niewłaściwa kwalifikację niektórych części do wymiany zamiast naprawy. Poza tym kosztorys został sporządzony w całości w oparciu o części oryginalne, gdy tymczasem pojazd w dniu zdarzenia był ponad 12 letni . Pozwany podniósł również zarzut braku czynnej legitymacji procesowej z uwagi, że powód nie wykazał by doszło do skutecznego i ważnego prawnie nabycia wierzytelności od poszkodowanego. Według poglądu strony pozwanej , skoro powód nie wykazał ,że poszkodowany naprawił pojazd przed zbyciem wierzytelności, to nie mogła zostać przelana wierzytelność z tytułu poniesienia kosztów naprawy.

Pozwany zakwestionował także żądanie zapłaty kosztów za prywatną ekspertyzę przedłożoną przez powoda jako dowód zaniżenia wysokości szkody. Zdaniem pozwanego należność z tytułu kosztów kalkulacji nie jest związana ze szkodą jaką poniósł poszkodowany a zatem powód jako inny podmiot poniósł te koszty na własne ryzyko i wyłącznie na własny koszt . Poza tym w fakturze z dnia 26.05.2020 roku nie wskazano jakiej ekspertyzy ta faktura dotyczy .

Sąd rozpoznał sprawę w postępowaniu uproszczonym (1).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 4 sierpnia 2019 roku doszło do zdarzenia komunikacyjnego z udziałem dwóch pojazdów, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód świadka A. G. (1) marki Ś. o nr rej (...). Sprawca szkody objęty był ochroną ubezpieczeniową pozwanego w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej pojazdu mechanicznego. Zakres uszkodzeń nie był sporny między poszkodowanym a ubezpieczycielem sprawy kolizji.

Ubezpieczyciel zaproponował poszkodowanemu naprawę pojazdu w warsztacie należącym do sieci (...), lecz świadek A. G. (1) nie skorzystał z tej możliwości i we własnym zakresie naprawił samochód . Pozwany przyznał poszkodowanemu i wypłacił świadkowi A. G. (1) kwotę 2.969,70 zł tytułem odszkodowania za szkodę powstałą w pojeździe.

Umową cesji wierzytelności z dnia 13.05.2020 roku właściciele uszkodzonego pojazdu świadek A. G. (1) i jego żona B. G. jako cedenci dokonali przelewu na rzecz cesjonariusza (...) O spółka z o.o. z siedzibą w D. swoją wierzytelność z tytułu naprawienia szkody z dnia 04.08.2019 roku , przysługującą im wobec (...) S.A. Następnie tenże cesjonariusz

dokonał w dniu 14.5.2020 roku przelewu opisanej wyżej wierzytelności na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w D. . Z kolei w dniu 20.05.2020 roku umową przelewu wierzytelności Nr (...) cedent (...) sp. z o.o. dokonał przelewu wierzytelności na rzecz powoda. W postępowaniu likwidacyjnym pozwany nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń co do ciągu i ważności dokonanych cesji.

Powódka zleciła profesjonalnemu podmiotowi sporządzenie prywatnej kalkulacji naprawy pojazdu marki Ś.. Według tej ekspertyzy koszt naprawy określony został na kwotę 5.256,34 zł brutto. Za sporządzenie prywatnej ekspertyzy powód zapłacił 492,00 zł.

Pismem z dnia 26 maja 2020 roku powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 2.286,64 zł z tytułu niewypłaconej części odszkodowania z tytułu kosztów naprawy oraz zwrotu kwoty 492,00 z tytułu zwrotu kosztów wykonania prywatnej kalkulacji kosztów naprawy pojazdu tj. łącznie kwoty 2.778,64 zł dochodzonej w pozwie.

Zgodnie z opinią biegłego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr inż. P. L. celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy pojazdu marki Ś. o nr rej (...) według cen występujących na lokalnym rynku wyniósł **5.193** zł brutto a użycie do naprawy nowych części i materiałów niezbędnych do przywrócenia stanu pojazdu przed szkody i przy uwzględnieniu kwalifikacji uszkodzeń w zakresie ustalonym przez pozwanego nie powoduje wzrostu jego wartości.

Dowody :

- decyzja o przyznaniu odszkodowania (k. 14),
- przedsądowe wezwanie do zapłaty (k. 16-17),
- umowa przelewu wierzytelności z dnia 13.05.2020 r. (k. 38-39),
- zawiadomienie o przelewie wierzytelności (k. 20),
- umowa przelewu wierzytelności z dnia 14.05.2020 r. Nr (...), (k.24-26),
- umowa przelewu wierzytelności z dnia 20.05.2020 r. Nr (...), (k.18-19),
- prywatna kalkulacja naprawy (k. 40-45),
- faktura za kalkulację naprawy (k. 46),
- dokumenty w aktach szkody prowadzonych w formie elektronicznej płyta CD (k. 65),
- zeznania świadka A. G. (1) (k. 73),.
- pisemna opinia biegłego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr. inż. P. L. (k. 77-89).

Sąd zważył, co następuje:

Przedstawiony powyżej stan faktyczny sąd ustalił na podstawie dokumentów wymienionych w poprzedniej części uzasadnienia, jak również w oparciu o zeznania świadka A. G. (2) oraz pisemną opinię biegłego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr. inż. P. L..

Wiarygodność i moc dowodowa dokumentów, z wyjątkiem prywatnej opinii rzeczoznawcy dołączonej do pozwu, nie były kwestionowane przez strony, w związku z czym stanowiły one niebudzącą wątpliwości podstawę ustaleń faktycznych. Sąd odmówił jedynie mocy dowodowej prywatnej opinii przedłożonej przez powoda (k. 41-45), a to wobec dopuszczenia przez sąd na okoliczności wymagające wiadomości specjalnych dowodu z opinii biegłego sądowego.

Na walor wiarygodności zasługiwały również zeznania świadka A. G. (2) , jako spójne, logiczne i znajdujące potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym.

Sąd w pełni podzielił treść i wnioski opinii biegłego, albowiem były one jasne i przekonujące. Poza tym opinia nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Strona powodowa swoje roszczenie wywodziła z tytułu nabycia wierzytelności wobec pozwanego na podstawie umowy cesji. W myśl art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.).

W ocenie Sądu nie budziła wątpliwości kwestia legitymacji czynnej powoda w niniejszej sprawie, bowiem z przedłożonych przez powoda umów cesji wynika, iż zarówno powód jak i jego poprzednicy prawni skutecznie nabyli wierzytelność dochodzoną w niniejszym postępowaniu od wierzyciela pierwotnego. Niezrozumiałym jest prezentowany pogląd strony pozwanej, że nie mogła zostać przelana wierzytelność z tytułu poniesienia kosztów naprawy skoro nie zostały one poniesione. Pomijając już okoliczność ,że ugruntowany jest zarówno w doktrynie , jak i w orzecznictwie (uchwała SN z dnia 19.09.1997 roku , III CZP 45/97 , wyroki SN z 26.09.2002 r., II CKN 346/01, z 30.01.2003r., V CKN 345/01, z dnia 5.06.2003r., II CKN 181/01, z dnia 15.02.2006 r. ,IV CSK 71/05) pogląd o dopuszczalności przelewu wierzytelności przyszłej pozwany pomija istotną okoliczność, a mianowicie taką, że powstanie roszczenia odszkodowawczego następuje już z chwilą wyrządzenia szkody a nie z chwilą jej naprawienia . Strona powodowa w ocenie Sądu wykazała swoją legitymację procesową ciągiem ważnych umów cesji.

Ustalone przez sąd okoliczności faktyczne można było w większości uznać za bezsporne między stronami, a pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności za skutki zdarzenia drogowego z 04 sierpnia 2019 roku. Spór natomiast dotyczył wysokości poniesionej przez powoda szkody związanej z naprawą pojazdu marki Ś. oraz zasadności zwrotu kosztów prywatnej kalkulacji naprawy.

W judykaturze Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że powstanie roszczenia z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego , a tym samym zakres odszkodowania, nie należą od tego czy poszkodowany dokonał restytucji i czy w ogóle ma taki zamiar. Odpowiada ono niezbędnym i ekonomicznie uzasadnionym kosztom naprawy a naprawa dokonana przed uzyskaniem świadczenia od ubezpieczyciela , jej koszt i faktyczny zakres nie ma zasadniczego wpływu na sposób ustalania wysokości odszkodowania. Nie ma zatem znaczenia czy naprawienie szkody następuje na podstawie faktur za naprawę pojazdu czy wyceny kosztów naprawy - zasady naprawienia szkody muszą być identyczne. W konsekwencji spotykane niekiedy w praktyce uzależnienie wypłaty należności od faktycznego dokonania naprawy i udokumentowania jej kosztów nie jest uzasadnione. Szkodą (art.361 § 2 k.c.) jest bowiem różnica między stanem majątku poszkodowanego jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę , a stanem tego majątku, jaki istniałby, gdyby nie nastąpiło to zdarzenie. Roszczenie odszkodowawcze powstaje z chwilą powstania obowiązku naprawienia szkody, a nie po powstaniu kosztów naprawy pojazdu, z czym wiąże się brak obowiązku po stronie poszkodowanego udowadniania konkretnych wydatków poniesionych na naprawę pojazdu . Zastosowanie przepisu art.363 § 1 k.c. w sferze odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela prowadzi do wniosku, że treścią świadczenia tego ubezpieczyciela , wynikającą z umowy ubezpieczenia OC nie jest jednak przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wypadku (restytucja techniczna samochodu), ale naprawienie szkody powstałej w ogóle w majątku poszkodowanego, wywołanej uszkodzeniem lub zniszczeniem pojazdu. Od woli poszkodowanego zależy bowiem to, czy i w jakim zakresie wypłacone mu przez ubezpieczyciela odszkodowanie przeznaczy na naprawę samochodu (**Vide : uchwała składu 7 s. z dnia 12.04.2012 roku, III CZP 80/01, OSNC 2012, Nr 10 , poz.112 , uchwała SN składu 7 s. z dnia 17.05.2007, III CZP 150/06 , OSNC 2007,Nr 10 ,poz.144, , uchwała SN z dnia 24.08.2017, III CZP 20/17, OSNC 2018, nr 6, poz.56, wyrok SN z dnia 8.09.2017, II CSK 857/16,, wyrok SN z 21.08.2012 roku II CSK 707/12, OSNC 2014 , nr 4 , poz. 48)**

Wobec powyższego należy stwierdzić, iż powód nie miał obowiązku przedłożenia ani faktury VAT za całkowitą naprawę pojazdu, ani faktur źródłowych, które uwiarygodniałyby fakt dokonania napraw oraz użycie oryginalnych części, albowiem nie decydują one o zakresie należnego powodowi odszkodowania. Poza tym bezprzedmiotowy jest zarzut strony pozwanej, że powód nie skorzystał z oferty naprawy pojazdu w warsztacie współpracującym z pozwanym. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r. sygn. akt III CZP 32/03 poszkodowany ma prawo dokonania wyboru warsztatu, któremu zleci naprawę samochodu, o ile koszty naprawy wyliczone przez ten warsztat będą konieczne i ekonomicznie uzasadnione, a stosowane stawki robocizny będą mieścić się granicach stawek stosowanych na lokalnym rynku. W uzasadnieniu przedmiotowej uchwały Sąd Najwyższy podkreślił, iż poszkodowanemu przysługuje wybór odpowiedniego warsztatu naprawczego, któremu powierzy on dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu. Warsztaty te mogą posługiwać się różnymi cenami w zakresie tych samych lub podobnych prac naprawczych. Co więcej, ceny te mogą odbiegać w odpowiedniej skali od cen stosowanych przez warsztaty naprawcze działające na odpowiednim rynku lokalnym (np. na terenie określonego miasta lub gminy). Sąd Najwyższy wskazał również, że zgodnie z zasadą pełnej kompensaty poniesionej szkody (art. 361 § 2 k.c.), poszkodowany będzie mógł domagać się od podmiotu odpowiedzialnego (ubezpieczyciela) odszkodowania obejmującego poniesione koszty wspomnianych prac naprawczych. Mając na względzie powyższe rozważania prawne zasadnym jest twierdzenie, że pozwany ubezpieczyciel nie ma prawa narzucać poszkodowanemu konkretnego warsztatu, w którym ma zostać przeprowadzona naprawa. Podkreślenia wymaga, że zlecenie naprawy za pośrednictwem warsztatu wskazanego przez ubezpieczyciela byłoby równoznaczne z pozbawieniem poszkodowanego możliwości dokonania wyboru warsztatu, w którym chce naprawić samochód. Biorąc pod uwagę powyższe stanowisko nie jest uzasadniony także zarzut strony pozwanej, iż poszkodowany wbrew obowiązkowi wynikającemu z przepisu art. 354 § 2 k.c. nie współdziałał z ubezpieczycielem w zakresie racjonalizowania kosztów naprawy pojazdu. Z powołanego przepisu wynika jedynie, że na poszkodowanym ciąży jedynie obowiązek zapobieżenia powiększaniu szkody, którego z pewnością nie można rozumieć jako wyłączenia zasady pełnej odpowiedzialności czy obowiązku przywrócenia stanu poprzedniego tj. sprzed powstaniem szkody.

Ponadto, sąd uznał za zasadne w całości żądanie powoda zwrotu poniesionych kosztów prywatnej ekspertyzy w wysokości 492,00 zł, albowiem poniesienie tego wydatku było obiektywnie uzasadnione i konieczne (**Vide : uchwała SN z dnia 18.05.2004 roku , III CZP 24/04 i jej uzasadnienie**). Tylko dzięki prywatnej opinii strona powodowa mogła ustalić konkretną różnicę między hipotetyczną szkodą a odszkodowaniem wypłaconym. W konsekwencji pozwoliło to do sformułowania żądania w pozwie. Koszt prywatnej opinii, w okolicznościach rozpoznawanej sprawy, pozostawał w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą, ulegającą naprawieniu ramach normy wyrażonej w art. 361 k.c. Wobec faktu, że powód nabył wierzycelność i związane z nią prawa w drodze przelewu wierzycelności, w tym **wierzycelności przyszłe** wynikające ze szkody, a koszt prywatnej opinii pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z powstałą szkodą, bez znaczenia pozostają podnoszone przez stronę pozwaną twierdzenia, jakoby powodowi nie należał się zwrot kosztów sporządzenia prywatnej ekspertyzy, gdyż kosztów takich nie poniósł poszkodowany. W judykaturze SN wyrażono pogląd, iż nabywcy –drodze przelewu-wierzycelności o odszkodowanie za szkodę komunikacyjną przysługuje od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej zwrot uzasadnionych kosztów ekspertyzy zleconej osobie trzeciej tylko wtedy, gdy jej sporządzenie było w okolicznościach sprawy niezbędne do efektywnego dochodzenia odszkodowania (**Vide: uchwała SN 7 sędziów z dnia 29.05.2019 roku , III CZP 68/18**).

Nietrafny jest zarzut pozwanego, że powód nie wykazał poniesienia kosztów ekspertyzy, ponieważ nie wykazał związku konkretnej faktury Nr (...) z dnia 26.05.2020 roku z kalkulacją naprawy sporządzonej do niniejszej sprawy. Przed wszystkim należy zwrócić uwagę, że fakturę wystawił inny podmiot prawny a powód nie miał wpływu na to, w jaki sposób wystawca faktury skonkretyzuje rodzaj wykonanej usługi. Ponadto w ocenie Sądu, skoro strona pozwana zakwestionowała posłużenie się przez powoda tym dokumentem, to tę okoliczność powinna sama udowodnić zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu opisanym w przepisie art.6 k.c.

Stosownie z art. 805 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a

ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Świadczenie ubezpieczyciela przy ubezpieczeniu majątkowym polega w szczególności na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku (art. 805 § 2 pkt 1 k.c.).

Z kolei stosownie do przepisu art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela (§ 4). Poszkodowany może, według swojego wyboru, żądać od ubezpieczyciela zapłaty kosztów hipotetycznej restytucji albo zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej ustalonej zgodnie z metodą różnicy. Przepis art. 822 § 1 k.c. modyfikuje normę wynikającą z art. 363 § 1 k.c., bowiem jedynie tylko w ten sposób, że roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego przekształca w roszczenie o zapłatę kosztów restytucji (**Vide : wyrok SN z dnia 12.04.2018 roku , II CNP 43/17**). Z kolei według art. 35 ustawy z dnia 22.05.2003 roku (Dz.U. 2021.854 j.t.) o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. Oznacza to, że zakład ubezpieczeń w oparciu o tzw. **odpowiedzialność gwarancyjną** obowiązany jest wypłacić świadczenie, jeżeli podmioty wyrządzające szkodę (posiadacze, kierowcy) byłiby zobowiązani na podstawie przepisów prawa do świadczenia odszkodowania. Do objęcia ubezpieczeniem decydujący jest fakt władztwa nad pojazdem a bez znaczenia pozostaje kwalifikacja posiadania, jego ewentualna sprzeczność z prawem, istnienie tytułu prawnego do tego pojazdu, dysponowanie uprawnieniami wymaganymi do kierowania pojazdem. Na tak szerokie rozumienie ubezpieczonego wskazuje wprost użyty zwrot „**każdej**” osoby.

Według art.436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody posiadacze środków komunikacyjnych mogą wzajemnie żądać naprawienia szkód tylko na zasadach ogólnych tj. na zasadzie winy. Sąd nie miał żadnych wątpliwości w świetle zgromadzonego materiału dowodowego będącego podstawą dokonania powyższych ustaleń faktycznych, że do zdarzenia doszło w okolicznościach wskazanych przez powoda, zresztą te okoliczności nie były nigdy kwestionowane.

Ostatecznie odszkodowanie wyliczone metodą kosztorysową uzasadnione było w kwocie 2.224,00 zł (5.193,00 zł wyliczenie biegłego minus 2969 zł kwota wypłacona poszkodowanemu) . W tym miejscu podkreślić należy, że strona pozwana w toku procesu nie wykazała, iż taki sposób rozliczenia szkody przewyższa wielkość uszczerbku w majątku poszkodowanego. W szczególności nie wykazała, że przed wypadkiem był już naprawiany z użyciem innych niż oryginalne części czy też, że wartość samochodu wzrosła po naprawie .

Mając powyższe na względzie, na podstawie art.822 §1 k.c. , 34 ust.1 ustawy z dnia 22.05.2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych w zw. z art.436 § 2 k.c., Sąd w punkcie 1. sentencji wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.224,00 zł a ponadto 492,00 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów prywatnej ekspertyzy (pkt 2 sentencji wyroku).

O odsetkach ustawowych za opóźnienie od kwoty 2.224,00 zł orzeczono w myśl art. 481 § 1 i 2 k.c. . Zdaniem Sądu, pozwana wydając decyzję z dnia 26 sierpnia 2019 roku o przyznaniu poszkodowanemu części należnego mu odszkodowania знаła już rozmiar szkody doznanej przez poprzednika prawnego powoda, a zatem w tej dacie pozwana pozostawała już w opóźnieniu. Sąd zasądził zatem należne odsetki od dnia następnego, po dniu wydania decyzji przyznającej odszkodowanie w niepełnej wysokości.

Natomiast odsetki naliczane od kwoty 492,00 zł zasądzono w oparciu o art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art.14 ust.2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2021 r. poz. 854 j.t.) zgodnie z żądaniem pozwu.

W pozostałej części powództwo podlegało oddaleniu jako niezasadne, o czym orzeczono w punkcie 3 sentencji wyroku.

O kosztach procesu w punkcie 4 wyroku orzeczono na zasadzie art. 100 k.p.c. Powód uległ jedynie w nieznacznej części swego żądania, stąd też należał się jemu zwrot całości poniesionych kosztów procesu w wysokości 1850,00 zł, na które składały się: opłata od pozwu w wysokości 200,00 zł, wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w wysokości 900,00 zł (§ 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych /Dz.U.2018,poz. 265 j.t.) oraz wydatki poniesione na biegłego w wysokości 750,00 zł .

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w kontrolce uzasadnień;
2. Opublikować w Portalu Informacyjnym;
3. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć, za pośrednictwem PI, pełn. Pozwanego r.pr. M. K. wraz z pouczeniem:

POUCZENIE:

Niniejsze doręczenie następuje w trybie art. 15zszs⁹ ust. 2 zd. 1 ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (tekst jedn. Dz. U. z 2020 r., poz. 1842 ze zm.) i wywołuje skutki procesowe określone w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego zgodnie z art. 15zszs⁹ ust. 4 tej ustawy.

4. Z wpływem lub za 20 dni.

G., dn. 2.09.2021 r.